

Η ΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ (Λουκ. 5, 1-11)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στη Λυγιά, στίς 27/9/1998)

1. Ἡ σωστή στάση ἀπέναντι στό Θεό

Ἀκούσαμε στό Εὐαγγέλιο, ὅτι ἐνῶ ὁ Χριστός περιπατοῦσε στήν παραλία τῆς Τιβεριάδος, βρῆκε κάποιους ψαράδες νά φτειάχνουν τά δίχτυα τους μετά τό βραδυνό ψάρεμα. Τούς λέει:

-Τί κάνετε; Πῶς πήγατε;

-Κοπιάσαμε ὅλη τή νύχτα, ἀπάντησαν, ἀλλά δέν πιάσαμε ἀπολύτως τίποτα.

Ὁ Χριστός ἀνέβηκε στό караβάκι τους πού ἦταν κοντά στήν ἀκτή καί ἀπό ἐκεῖ ἄρχισε νά μιλάει στούς ψαράδες καί στούς ἄλλους ἀνθρώπους πού εἶχαν μαζευτεῖ στήν παραλία. Τούς ἔκανε μία ὠφέλιμη διδασκαλία. Ὅταν τελείωσε, εἶπε στόν Πέτρο πού τοῦ εἶχε παραχωρήσει τό караβάκι:

-Ρίξε τώρα τό δίχτυ σου νά πιάσεις κανά ψαράκι, γιά τήν καλωσύνη πού ἔκανες.

Ἀπάντησε ὁ Πέτρος:

-Κύριε, ὅλη τή νύχτα κοπιάσαμε, πού εἶναι καί ἡ ὥρα νά πιάσουμε ψάρια καί δέν πιάσαμε τίποτα. Μιά ὅμως καί τό λές, θά τό κάνω. Ἄς εἶναι ἡμέρα, πού δέν πιάνουν τίποτε. Θά τό ρίξω πάλι τό δίχτυ. Καί μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὅ,τι γίνει.

Πραγματικά, πήγε καί τό ἔρριξε καί ἔπιασε τόσα ψάρια, πού δέν χωροῦσαν στό караβάκι. Καί φώναξαν ἕνα ἄλλο καΐκι νά ρθεῖ νά βάλουν καί σ' αὐτό ἀπό τά ψάρια πού εἶχαν πιαστεῖ μέ ἐνέργεια θεϊκή.

Τότε ὁ Πέτρος ἔκανε τή σκέψη: «Μά τί συμβαίνει; Ὅλη τή νύχτα, δέν ἔπιασα τίποτα καί τώρα, ὥρα πού δέν εἶναι γιά ψάρια, ρίχνω κατά τήν ἐντολή αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου τό δίχτυ καί πιάνει τόσα ψάρια πού δέν τ'ἄχα δεῖ οὔτε στόν ὕπνο μου... Τί εἶναι αὐτός ὁ ἄνθρωπος;».

Πήγε κοντά στο Χριστό, τόν προσκύνησε και του είπε:

-Έξελθε απ' έμοῦ Κύριε. Κατέβα από τήν βάρκα μου. Έγώ δέν είμαι άξιος νά σέ έχω κοντά μου. «Έξελθε απ' έμοῦ Κύριε, ότι έγώ άνθρωπος άμαρτωλός είμι».

Τί έκανε ο Πέτρος, όταν είδε τά ψάρια και κατάλαβε ότι δέν πιάστηκαν κατά φυσική τάξη, αλλά τά μάζεψε τό θέλημα του Θεού; Η έντολή και ή θέληση Ένός, πού τόν νόμιζε απλά άγιο; Έκανε ο άπόστολος Πέτρος μία σύγκριση μέ τόν έαυτό του. Δέν έμεινε στά «έξω». Δέν κόλλησε τά μάτια του στά ψάρια, ούτε άρχισε νά τρίβει τά χέρια του και νά λέει: «Αμάν. Ψάρια, ψάρια, ψάρια. Έ, λεφτά πού θά πάρουμε σήμερα!» Αλλά τί έκανε; Από τήν στιγμή πού πήρε τό μήνυμα ότι έχει μπροστά του άνθρωπο του Θεού, κοίταξε τά «μέσα» και είδε ότι δέν ήταν άξιος ούτε τέτοιας δωρεάς, ούτε νά συναντήσει άνθρωπο του Θεού. Γι' αυτό είπε:

«Έξελθε απ' έμοῦ Κύριε». Δέν μπορώ νά έχω έγώ καμιά σχέση μέ σένα. Δέν είμαι όπως μέ θέλεις. Έγώ είμαι άνθρωπος άμαρτωλός.

2. Στο Θεό δέν πάμε όπως-όπως

Άς πάμε πιό παλαιά. Ο Ιακώβ, γιός του πατριάρχη Ισαάκ, ταξίδευε από τήν Παλαιστίνη στη Μεσοποταμία. Πήγαινε στο σπίτι του παππού του. Στο δρόμο νύχτωσε και ξάπλωσε νά κοιμηθεί. Και είδε ένα όραμα. Μία σκάλα πού ξεκινούσε από τό προσκέφαλό του και έφτανε στον ουρανό. Στην κορυφή της σκάλας, στεκόταν «ο Θεός των Πατέρων ήμῶν». Και πάνω στη σκάλα, ανέβαιναν και κατέβαιναν οι άγγελοι του Θεού πού δοξολογούσαν τόν Κύριο της δόξης. Σηκώθηκε ο Ιακώβ και είπε: «Δέν τό ήξερα. Νόμιζα πώς ο τόπος αυτός είναι ένας συνηθισμένος τόπος. Αλλά δέν είναι. Αυτός ο τόπος είναι πύλη του ουρανού». Δέν τόξερα. Άν τό ήξερα, δέν ξάπλωνα έδῶ κάτω. Γιατί τό κορμί μου είναι μολυσμένο από τήν άμαρτία. Και δέν κάνει έμεϊς νά μολύνουμε τούς άγιους τόπους. Αλλά δέν τό ήξερα...

Νά κάνουμε τήν καλή σκέψη: «Μήπως έτσι τό σκεπτόταν και ο Πέτρος; Όπως τό σκεπτόταν και ο Ιακώβ;» Νά μήν πούμε: «Έ, δέν είναι και έτσι, μή τήν παίρνουμε τήν ευλάβεια τόσο σοβαρά».

Άς δοῦμε μία άλλη ιστορία:

Ο Μωυσής ήταν στο Σινά και έβοσκε τά πρόβατα του πεθερού του.

Ξαφνικά βλέπει άπέναντί του ένα βάτο ζωσμένο στις φλόγες ώρα πολλή. Αλλά

δέν καιγόταν ούτε ένα φύλλο του. Ήμενε τό ίδιο, καταπράσινο. Πλησίασε νά δει. «Τί είναι τοῦτο ἐδῶ; Δέν εἶδα ποτέ φωτιά καί νά μήν καίει ὅ,τι βρεῖ. Τίνος εἶναι παρουσία; Πάω νά δῶ»

Καί κάνοντας νά πλησιάσει ἀκούει ἀπό μέσα ἀπό τίς φλόγες τήν φωνή τοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων:

-Μήν πλησιάζεις στόν τόπο αὐτό Μωυσῆ. Γιατί ὁ τόπος πού βρίσκεσαι εἶναι ἅγιος. Βγάλε πρῶτα τά παπούτσια σου καί μετά ἔλα νά μέ δεῖς.

Τί τοῦ εἶπε ὁ Θεός ἀδελφοί μου; Ξέρεις ὁ τόπος εἶναι ἅγιος. Κοντά στό Θεό δέν πάει κανείς ὅπως-ὅπως, ὅπως μπαίνει στό καφενεῖο, στό μπακάλικο, στήν κουζίνα του. ...

Τήν παλιά ἐποχή οἱ πιά πολλοί δέν εἶχαν παπούτσια. Καί ὅσοι εἶχαν τά φοροῦσαν σπάνια. Στίς ὁδοιπορίες τά ἔδεναν στόν ὦμο τους. Ὅταν ἔμπαιναν σέ κατοικημένο μέρος τά φοροῦσαν, γιατί ἤθελαν νά φανοῦν οἱ ταλαίπωροι ὅτι κάτι εἶναι καί αὐτοί. Ἀφοῦ... ἔχουν καί παπούτσια.

Νά γιατί εἶπε ὁ Θεός στόν Μωυσῆ:

-Βγάλε τά παπούτσια σου. Κοντά στό Θεό δέν πᾶνε οἱ ἄνθρωποι μέ τό φρόνημα ὅτι «κάτι εἶναι». Στό Θεό κοντά πᾶνε μέ ταπείνωση. Σώματος ταπείνωση, ἐξωτερική. Ἀλλά καί ἐσωτερική. Προπαντός ἐσωτερική.

Ἄν στό Μωυσῆ γιά τήν βάτο πού καιγόταν, εἶπε ὁ Θεός αὐτά τά λόγια, φανταστεῖτε τί λέει σέ μᾶς, πού μπαίνουμε στήν Ἐκκλησία γιά νά δοῦμε τόν Χριστό. Ποῦ τόν βλέπουμε; Στή Θεία Εὐχαριστία πού εἶναι ὁ Χριστός ἐπάνω στό Σταυρό. Καί μᾶς δίνει τό σῶμα του καί τό αἷμα του γιά νά τό γευθοῦμε μέ πίστη, μέ καθαρή καρδιά, γιά νά ἁγιαστοῦμε, νά σωθοῦμε, νά καθαριστοῦμε ἀπό κάθε ἁμαρτία. Τά ἀκούσατε τά λόγια: «Λάβετε φάγετε, τοῦτό μου ἐστί τό σῶμα, τό ὑπέρ ὑμῶν κλώμενον». Γιά σᾶς ἔγινε κομμάτια εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες». Αὐτό εἶναι τό αἷμα μου. Χύθηκε πάνω στό Σταυρό καί χύνεται εἰς τούς αἰῶνας μέσα στά ἅγια Ποτήρια τῆς Ἐκκλησίας, «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωήν αἰώνιον».

Τί σημαίνει καθαρισμός ἀπό τόν μολυσμό τῆς ἁμαρτίας; Καί γιατί τόν καθαρισμό αὐτό τόν ἔχουμε τόσο πολύ ἀνάγκη;

Κάποια φορά, σκοτώθηκε ἕνας νέος. Καί αὐτός πού ἦταν χαρά, καύχημα καί ἐλπίδα τῶν γονέων του, βρέθηκε μετά ἀπό μέρες μισοσαπισμένος· νά βρωμάει. Τό πῆραν τό παιδί νά τό κηδεύσουν καί ὅλοι στεκόντουσαν μακριά, ξέροντας ὅτι ὅταν σαπίσει τό σῶμα, ἔχει μία δηλητηριώδη οὐσία πού λέγεται πτωμαΐνη. Καί ὑπάρχει κίνδυνος, ἔτσι κάνεις καί ἀκουμπήσεις τό πτώμα νά δηλητηριαστεῖς καί νά πεθάνεις. Τόσο φοβερό δηλητήριο εἶναι ἡ πτωμαΐνη.

Άλλά ή ταλαίπωρη μητέρα του, ξέφυγε από αυτούς πού τήν κρατούσαν και ὄρμησε νά φιλήσει γιά τελευταία φορά τό παιδί της. Καί τό φίλησε.

Τήν τραβήξανε οί ἄνθρωποι σάν τρελλοί, από πάνω του. Άλλά τό κακό εἶχε γίνει. Ἡ πτωμαίνη εἶχε δηλητηριάσει τήν μητέρα, καί μετά από λίγο πέθανε. Γιατί; Γιατί ἕνα παλληκάρι, ἄγγελος ὁμορφιάς καί λεβεντιάς εἶχε μεταβληθεῖ σέ μολυσματική ἐστία. Καί ἐάν πήγαιναν ἀνυποψίαστοι οί ἄνθρωποι νά τόν φιλήσουν, θά πέθαινε ὀλόκληρο τό χωριό. Νά τί εἶναι ἡ μολυσματική ἐστία πού τήν καταλαβαίνουμε μέ τίς αἰσθήσεις μας καί μολύνει τό σῶμα μας καί τό σκοτώνει! Κάπως ἔτσι μᾶς μολύνει ἡ ἁμαρτία καί μᾶς νεκρώνει πνευματικά, ἔστω καί ἂν δέν τό συνειδητοποιοῦμε.

Διαβάζουμε στούς βίους τῶν ἁγίων: Μιά φορά περπατοῦσε ἕνας ἅγιος καί δίπλα του πήγαινε ὁ ἄγγελος φύλακάς του. Καί αἰσθανόταν χαρά καί ἀγαλλίαση ὁ ἅγιος βλέποντας αἰσθητά τήν παρουσία καί τήν προστασία τοῦ Κυρίου. Ἐμεῖς βέβαια, δέν τόν βλέπουμε τόν ἄγγελο φύλακά μας. Ὅμως εἶναι κοντά μας. Γι' αὐτό νά μή φοβόμαστε καί νά μήν ἀπογοητευόμαστε.

Ἐνῶ περπατοῦσαν, συνάντησαν ἕνα ψόφιο σκυλί πού ἔβγαζε ἀφόρητη δυσωδία. Ὁ ἅγιος καλόγερος, ἔκανε ἕνα μεγάλο κύκλο καί ἀπομακρύνθηκε πολύ γιά νά γλυτώσει ἀπό τήν δυσωδία. Άλλά ὅταν γύρισε νά δεῖ τί κάνει ὁ ἄγγελος, τόν εἶδε νά βαδίζει ἴσα στό δρόμο του καί νά περνᾷ πάνω ἀπό τό σκυλί. Καί εἶπε μέσα του: «Ἐμ, βέβαια, ἄγγελος εἶναι. Δέν τόν ἐπηρεάζει αὐτή ἡ βρώμα. Ἀλλοίμονο σέ ἐμᾶς τούς ταλαίπωρους ἀνθρώπους πού εἴμαστε χῶμα καί τέτοια πράγματα μᾶς βλάπτουν».

Συνέχισαν τόν δρόμο τους καί νά· συναντᾶνε ἕναν ἄνθρωπο ὠραιότατο ἐξωτερικά, ντυμένο ὠραῖα ροῦχα καί ἀρωματισμένο μέ εὐωδιαστά ἀρώματα. Ὁ καλόγερος, πού εἶχε ὑποφέρει ἀπό τήν βρώμα τοῦ ψόφιου σκυλιοῦ ἀνάπνευσε βαθιὰ γιά νά μπεῖ αἰσθανθεῖ λίγη εὐωδία. Ἐπειτα ἔρριξε μιὰ ματιά στόν ἄγγελο καί τόν βλέπει νά κρατάει τήν μύτη του καί τό στόμα του κλειστό.

-Τί συμβαίνει; Τόν ρώτησε. Γιατί στό σκυλί δέν ἔκανες τίποτα τέτοιο καί ἐδῶ κάνεις;

Τοῦ λέει ὁ ἄγγελος:

-Ἡ βρώμα τοῦ σκυλιοῦ ἦταν φυσική. Δέν μέ πειράζει. Καί ἡ εὐωδία τῶν ἀρωμάτων δέν μέ συγκινεῖ. Ἐγώ τώρα μυρίζομαι τήν δυσωδία τῆς ψυχῆς του. Καί κοντεύω νά σκάσω ἀπό τήν δυσωδία τῶν ἁμαρτιῶν του.

Τί διαφορά τοῦ ἀγγέλου μέ ἐμᾶς! Πού τρέχουμε ὅπου μυριστοῦμε ἁμαρτία. Καί καμιά φορά τήν ἔχουμε καύχημα.

Ἄδελφοί. Ἡ ἁμαρτία εἶναι μολυσματική ἐστία. Καί ἅμα τήν ἀφήσεις, βρωμάει

όλο και περισσότερο. Όπως τό πτώμα. Έτσι είναι ή ανεπιμέλητη άμαρτία, πού δέν φροντίζουμε νά τήν σταματήσουμε.

3. Απόφαση και εργασία

Όταν ό Πέτρος είπε στό Χριστό: «φύγε από κοντά μου Κύριε γιατί είμαι άμαρτωλός», ό Χριστός τοῦ άπάντησε: «Μή φοβᾶσαι. Δέν είμαι έδῶ για νά σε κατακρίνω. Καλύτερο θέλω νά σε κάνω. Όπως έσύ πιάστηκες στό δίχτυ τοῦ Θεοῦ, έτσι σε θέλω και σένα. Νά γίνεις άλιέας ανθρώπων. Νά ψαρεύεις ψυχές. Όχι για τό τηγάνι, αλλά για τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ»

Όποιος πιστεύει στό Θεό έχει στόμα άνοιχτό, πού μιλάει για τόν Θεό. Όποιος αίσθάνθηκε τό έλεος τοῦ Θεοῦ, μιλάει για τό έλεος τοῦ Θεοῦ. Καί όποιος δοκίμασε τήν χαρά τῆς έλπίδας τῆς Άναστάσεως, μιλάει για τήν Άνάσταση.

Μέ τόν τρόπο αυτό ό καθένας μιλώντας για τόν Θεό, γίνεται άπόστολος τοῦ Χριστοῦ. Καί «ψαρεύει» για τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ...

Νά ένα ώραίο μήνυμα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου: «Βᾶλτε τελεία και παῦλα στην άμαρτία και πείτε: Κύριε, δέν είμαι άξιος να είμαι κοντά σου. Πρέπει να καθαριστώ. Πρέπει να καταλάβω τήν εύσπλαχνία σου, τό έλεος σου, τήν έλπίδα τῆς άναστάσεως». Καί να αρχίσουμε να δουλεύουμε πνευματικά πάνω στον έαυτό μας, γιατί τίποτε δέν θά μάς ώφελήσει άν τελικά δέν άξιωθοῦμε τῆς αιώνιας ζωῆς και χαρᾶς και δέν βρεθοῦμε κοντά στην Παναγία, κοντά στους άγίους και προπαντός κοντά στον πολυεύσπλαγχο σωτήρα και Κύριό μας Ίησοῦ Χριστό. Άμήν.-